

שכל קרב פוטנציאלי יתרחש במידברסיני, שבו ניתן לנצל בצורה הטובה ביותר את היתרונות של צה"ל. הוא גם מבטיח אתראה במיקרה של התקדמות צבא עויין.

היו כמה אלופים שתמכו בדיעה זו, וביניהם האלוף (מיל.) ישראל טל והאלוף (מיל.) מתי פלד. אך דווקא האלופים שדגלו בדיעה ההפוכה וכו במירב החשיפה בכלי התקשורת, הם תוארו על-ידי מערכת-התעמולה הרשמית כגאוני המחשבה הצבאית.

והנה בא אדיסאדא, וממשלה-ישראל אימי צה לעצמה את גישתו (מיל.) מתי פלד, בתמיכתו הנאמנה של המטכ"ל. כל סיני יוחר. מרבית הציוהאי תפורזו. המידבר ישתרע בין הצבאות. ואם זהו מה שהוסכם לגבי סיני — מול פני הצבא הערבי החזק ביותר — הרי זה יחול על אחת כמה וכמה בשאר הגזרות.

המישוואה "שדום + פירוז = ביטחון" הת"קבדה עתה כעיקרון-יסוד.

היכן אחינו-גיבורי-התהילה, שכתבו במשך 11 השנים מיליוני מילים על החיוניות המוחלטת של השטחים הכבוי שים למען ביטחון המדינה? היכן הגנרלים? היכן הפור ליטיקאים?

הם ישנם, והם ממשיכים לכתוב ולנאום. הם כותבים ונואמים כדי להוכיח שכל מה שהם כתבו ונאמו בעבר היה הבל-הבלים, ושהגישה שלנו היא הנכונה מבחינה צבאית ומדינית כאחת.

אפשר רק לקנא בהם, ולבקש מהם שלא ישנאו אותנו עוד יותר על כי נאלצו לקבל את גישתנו.

הפלטטינים לא

ייעלמו. לא ייחכו

שלום בילעדיהם!

מכדי המיסמות, זו עוררה את הזעם הרב ביותר. בעיני המיסמד, היא לא גבלה בכנייה — היא עברה את גבול הבנייה.

גולדה אמרה שאין פלטטינים. בגין דיבר על "פלשתי נאים" (עם הדגש על השי"ן), ללמדך שמדובר בפלשתיים (בוזיים) כעל המצאה של אויבי ישראל. ח"כ נכבד אמר בכנסת כי "המופתי ואורי אבנרי המציאו את הפלשתי תינאים".

היה ברור כי מי שולדה בקיום הפלטטינים, מתחש לקיום בדיתי-ישראל, יש פלשתיים, שברחו מן הארץ כדי לגרום נזק לשמה הטוב של ישראל. אבל פלטטינים? עם פלטטיני? יוק!

במילא, אבסורד היה לדבר על הבעייה הפלטטינית, שאינה קיימת, כעל "לב הסיכסוך". יש לנו מילחמה עם מדינות-ערב, ואלה משתמשות באגדה הפלטטינית כדי לנגח אותנו. יש לנו עסק עם מצריים, ירדן וסוריה.

הרעיון שעל ישראל לנהל משא-ומתן עם פלטטינים, או להכיר בהם בכל צורה שהיא כבצד למשא-ומתן, הוא מליכך מיפלצתי, שרק בוגדים ושוכני-מראם יכודים להעלותו על הדעת.

גם חלקים נכבדים מאד ממחנה-השלום היו שותפים לגישה זו. במשך שנים, אסור היה להזכיר את העניין הפלטטיני, ולא כל שכן את רעיון המדינה הפלטטינית, באסיפות שהיו מקודשות לשלום ולביטחון.

כנגד כל אלה, אמרנו דברים פשוטים. אמרנו אותם מדי שבוע בשבועון זה, מאז 1950, ואמרתי אותם בכנסת במשך שמונה שנים.

ראשיתה של המילחמה היא בסיכסוך שבין היישוב היהודי בארץ ובין העם הפלטטיני. זהו הסיכסוך המהותי. אל הסיכסוך הזה נגרף כל העולם הערבי וכל העולם היהודי. אך הבעייה הפלטטינית — בעיית קיומם של שני עמים בארץ — היא לביהסוך.

אם בעייה זו תיפתר, כל שאר הבעיות תי פתרנה בנקל. אם בעייה זו לא תיפתר, אין ערך רב לסידורים עם מדינות-ערב.

העם הפלטטיני חי וקיים. אין עם נעלם מעל מפת ההיסטוריה, מפני שהפסיד במילחמה. אין הוא חזל מלהוות גורם, מפני שהוא לא השיג עדיין את עצמאותו. שלר שה מיליון פלטטינים, השואפים בכל ליבם לעצמאות לאומית — ישיגו עצמאות זו, במוקדם או במאוחר.

כדאי לנו שהם ישיגו אותה בעזרתנו, תוך שיתוף-פעולה עימנו, עדיפי הסכם עימנו — מאשר בדרך ההפוכה.

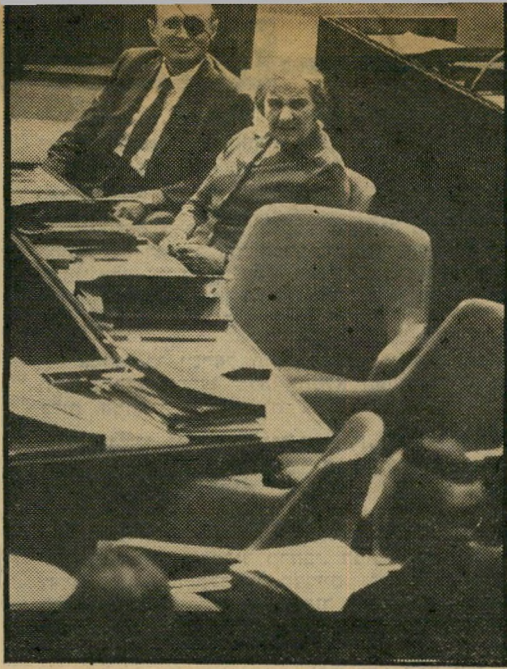
מה לא נאמר ולא נכתב נגד גישה זו? עוד מצלי צלים באוזני נאומיהם של גולדה מאיר ומנחם בגין, אש כול ורבין — שלא לדבר על אלפי זורירי-עטופה, פרוי פטורים-להשכיר וכתבלבים, ששפכו עלינו את זעמם וחוכמם.

אך בשנים האחרונות חל סחף, תחילה הופיעה "הבעייה הפלטטינית". אין עם פלטטיני, אין פלטטינים, אך "בעייה פלטטינית" יש. אחר-כך הופיעו הפלטטינים, אך לא היה "עם פלטטיני".

בהסכמי קמפ-דייוויד יש "עם פלטטיני". יש "נציגים פלטטיניים". הם יהיו צד במשא-ומתן.

תשע-עשרות של גישתנו נתקבלו. ההמשך נתון ה. ברור לכל בר-דעת שאם יש "עם פלטטיני", הרי זו זכות להגדרה עצמית — זכות שכל עם זכאי לה, האמונה השוררת כיום בעולם כולו.

יש "קונסנזוס לאומי" ש"לעולם לא תקום מדי "יגית". הקונסנזוס הזה יילך בדרך כלל הקונסנר גולדה מאיר ומנחם בגין.

גולדה ור"ן בכנסת: שאדם עדיף על שלום

כיום ברור כי יש עם פלטטיני, ושעליו להיות צד במשא-ומתן לשלום. אחרת לא יקום שלום יציב ומקיף — כפי שאמרנו תמיד. ובכן? מה גורלם של כל אותם מנהיגים, זורירי-עטופה, פרופסורים-להשכיר וכתבלבים, שאמרו את ההיפך במשך 30 שנים? הם טענו. הם משגשים. הם מאושרים. יסדח לנו האלוהים.

השלום עם ירדן

שווה פחות

יעלה יותר

קביעה זו לא עוררה רוגז. היא עוררה רק תמיהה. היה ברור כי הפלטטינים — המתונים שבהם — לא יסכימו לעולם לשלום עם ישראל, אלא אם כן יביא השלום להקמתה של מדינה פלטטינית חופשית בגדה וברצועה, אשר בירתה בירושלים המיוחדת. ואילו המלך — מה איכפת לו? בשביל מה הוא צריך את ירושלים? יש לו עיר-בירה משלו: עמאן. ואם נרצה לספח לישראל חלקים מן הגדה — למשל, ככנימום, את ביקעת-הירדן, איור קלקיליה, גוש-עציון, קריית-ארבע וכו' — הוא בוודאי לא יתנגד.

לכן כדאי לעסוק עם המלך, אסור בשום פנים לעסוק עם הפלטטינים (מה גם שהפלטטינים אינם קיימים כלל). **השלום עם המלך יהיה טוב יותר, זול יותר.** אמרנו שזו שטות גמורה, המגלה אי-הבנה טוטאלית של המציאות הערבית.

מבחינה אישית, המלך הוא ערבי גא ולאומני, צאצא מישפחת הנביא. כלל לא יעלה על דעתו לותר על ירושלים הערבית ועל מיסגד אל-אקצה — אחד משלושת המקומות המקודשים לאיסלאם.

אך גם אילו רצה — לא יכול היה, כי המלך חשוד בעיני ערבים רבים כסוכן האימפריאליזם והציונות. רובך

גולדה וגלילי באפריקה: למי מועיל המידבר?

עליו צילו של סבו, המלך עבדאללה, שעשה הסכמים עם ישראל, ושנרצה בשל כך על סף המיסגד. המלך חוסיין מבקש להישאר מנהיג בכובד בעולם הערבי. הוא יושב על כס רופף. מחצית האוכלוסייה של מדינתו, ממיזרח לירדן, היא פלסטינית. אין הוא יכול לחלום על כריזת הסכם-שלום, שיבסר לישראל את ירושלים המיוחדת וחלקים נכבדים של הגדה.

המלך עצמו אמר זאת בנדריו-לב לאבא אבן זריגאד אדון, כשנפגשו עימו בחשאי אחר: מילחמת ששת-הימים. הוא התוודה לפנייהם: "אני יכול להיות המנהיג הערבי הראשון שי יעשה שלום עם ישראל, ואני יכול לותר על שטחים. אך איני יכול לעשות את שני הדברים ביחד."

כיום עומד הדבר במבחן. הוצע מה שהוצע למלך בקמפ-דייוויד. ראשי המיסמד הישראלי היו משוכנעים כי יקפוז על מציאה זו. הם נדהמו כאשר הצטרף המלך למחנה השוללים, דחה את ההסכם בצורה תקיפה ומכור בדת ותבע שכל הגדה, הרצועה וירושלים תוחזרנה לריבונות ערבית.

בתנאים אלה הוא מוכן, מן הסתם, להצטרף למשא-ומתן. אך באותם התנאים כדאי יותר לנהל משא-ומתן עם הפלטטינים עצמם. שהרי אם אין הבדל במחיר — מדוע עדיף המלך על יאסר עראפאת?

איזה שלום יהיה בטוח יותר — זה שעליו יחתום המלך ההאשמי בניגוד לרצון העם הפלסטיני, או זה שעליו יחתום המנהיג הפלסטיני המוכר, בשם העם הפלסטיני? אם המלך יחתום על הסכם וישראל המכור לו את השטחים, וכעבור שנה-שנתיים יודח המלך על-ידי אש"ף — הרי תהיה ירדן כולה מדינה פלסטינית. בלי שום מחויבות כלפי ישראל!

כל זה מתחיל להתבהר כיום. חסידי הדאשמים — ובראשם מנהיגי המערך, מאשכול ז"ל ועד פיס יבל"א — טעו. אנתנו צדקנו. **אנו מתנצלים על כך מקרב לב.**

יש להעניק חייד

חוכש מדיני לתושבי

השטחים המוחזקים!

אמרנו זאת מייד למחרת מילחמת ששת-הימים. אז עדיין היה אש"ף גורם שולי.

אמרנו: האוכלוסייה בגדה וברצועה היא מתונה, יש לה עניין חיוני בהשגת השלום. כי היא רוצה להשתחרר מן הכיבוש הישראלי, היא כבר יודעת כי הדבר ייתכן רק במסגרת של שלום עם ישראל. לכן: כדאי לנו להעניק לה מייד את חופש הפעולה המדינית. יתגלה נא ויכוח ציבורי, תוקמנה מיפלגות, תתגבש מנהיגות לאומית.

עם מנהיגות כזאת תוכל ישראל לשאת ולתת מייד על הקמת מדינה פלסטינית, תוך ברית עם ישראל וסיי דוריי-ביטחון סבירים. המנהיגים בגדה מוכינה לכך. הם מחכים לאות. הדבר ישפיע גם על אש"ף, ויחזק בו את הגורמים הממונים.

הדברים האלה נתקלו בהתנגדות מוחלטת. הצעות ההחלטה ברוח זו, שהגשתי לכנסת, נדחו כימעט פה אחד, ביחס של 119 נגד 1. מעל דיכן הכנסת היו לי ויכוחים סוערים על נושא זה עם לוי אשכול ומשה דיין. מאחרי הקלעים קיימתי על כך שיחות רגועות יותר עם אשכול ויועציו העיקריים, ועל כך נרשמו פרוטוקולים מפורטים.

הממשלה סירבה לעלות על דרך זו, כי לא רצתה במדינה פלסטינית, ותהיה מתונה ככל שתהיה. היא לא רצתה גם במנהיגות פלסטינית כלשהי, ותהיה אחראית ככל שתהיה, היא רצתה לשתק את האוכלוסייה פלסטינית מבחינה מדינית, למנוע כל פעילות ציבורית שם. היא אסרה על ראשי העיריות להיפגש זה עם זה לדיונים מדיניים. היא גרשה לירדן וללבנון כל מנהיג מקומי שהעז לעסוק בפעילות כלשהי — גם כשהיתה זאת פעילות למען השגת שלום.

האיש שניצח על מדיניות זו אישית היה שרי הביטחון משה דיין, אז הסולטאן של השטחים המוחזקים.

כאשר הוזמנו העסקנים מן השטחים המוחזקים למושב המועצה הלאומית הפלסטינית בקאהיר, שבה הם עמדו לחזק את האגף המתון של אש"ף, אסרה זאת ממשלת יצחק רבין. היא הודיעה שכל מנהיג מן הגדה והרצועה שישתתף במועצה — לא תותר חזרתו הביתה.

התוצאה היתה שאש"ף התגבש כמנהיגות הבידעידית של העם הפלסטיני, גם להלכה וגם למעשה, ושכתוך אש"ף עצמו הוחלש האגף המוחזק.

וכיום? כיום מסתובבים שליחי ממשלת-בגין בשטחים המוחזקים ומחפשים בנרות מנהיגים מקומיים שיואלילו נא, ברוב חסדם, לפתוח בפעולה מדינית ולהשתתף בבחירות למוסדות השליטון-העצמי. אולם המנהיגים המ- קומיים, שמוחקו במשך 11 שנים, אינם מוכנים לכך. הם קוארמים: "עכשיו מהווה אש"ף את נציגותנו הביל- עדיית. נא לפנות אליו".

נדמה שכנושא הזה מתגלה פשיטת-הרג (המשך בעמוד 36)